

מסורת הש"ס

(א) זכמים (טו, ע) נ"ע מוס' שנת ג: ד"ה ויחולו, א) ופרה פ"ו מז"ג, ד) ממדבר ט"ו, ס) פ"א שופר,

תורה אור השלם

1. ובפר אהרן על קרנתיו אחת בשנה מדרם תשאת הכפרים אחת בשנה וכפר עליו לדרתותיו קדש קדשים הוא לך;

שמות ל' 2. וקצץ אל המזבח אשר לפני יי ובפר עליו ולקח מדרם הפר ומדרם השעיר ונתן על קרנות המזבח קריב: וקריא טו יז 3. ולקחו את גל כלי השרת אשר ישרתו ים בקדש ונתנו אל בגד תכלת וכסו אותם מבשרה עור תחש ונתנו על המוט: במדבר ד יב

גליון הש"ס

בגמ' שאני רגל דלא מצו מבטל. ע"י זכמים דף ק"י (מ"ע) מוס' ד"ה מין זכמיו:

לעזי רש"י

אגוט"ר. לשאור.

מובן רש"י

מוזה בפני עצמו ומוזה בפני עצמו. אין מערבין כי כ"ז שער לקרנות המזבח הפנימי, אלא טען זה בעצמו וזה בעצמו (תמורה ה:).

תוס' ישנים

דף נז ע"א

הניחא לצאן דאמר הימנו ודבר אחר לא הוי חייב. כי הכא דבין צפר ובין בעשירי כתיב מעלה ומטה, אלא (שהמניין ששמעתי) לא (סבר) [מניין] שם. וא"ת לדריה מן מי יטא והא קאמר לגיל לא יאמר מעלה צפר דגמיר וממעלה בעשיר כי ויחי הכי גמיר אי לאו הכי מביא [נ]ספירוס והא דבר הלמד בביתא אין חור ומלמד בביתא. וי"ל כי המלמד לא שם להאיך סוף כהני ושטת המלמד לדעיל, אלא סתמא פריך ללחאי מנא אתי שפיר אלא אכל לתוך מנא מלי אלא למימר, ובסתמא מיתרלא שפיר. חזין שפירי בחד יובטא גבר. ופי' רש"י אי מני ספירא לן דפיסי בביתא למד יכול ללמוד על היכל בנת אמת [מן] שכתוב בפירוש טעון אמת למעלה בעשיר ושבע למטה צפר ועממה אף [מן] שלמד בביתא. וי"ע בכל דוחא שמומר למד מן המלד (למד) שלם יבטא (עד) [למלך על דרך זה] ו[נ]ספירוס שירות זה (ו)פי' ר"ח לומר כי דגמירא בביתא שיהא אמת למעלה ושבע למטה צפר ושעיר גמירין כי בביתא שיהא כן בתוך כפנים ויש פסירי דגריי [מן]ן ופיסי בחד ויחא גמר וזה הלשון דאמר ופיסי משמע

וקבל זו אם הדם. כל קבלות של כל ימות השנה קמבעיא ליה: מין זכמיו. מזורק במזרק: חוץ. וגמלא שאין קבלה זו צדקן שהרי אינו אוחו במזרק שהדס זו: מאי לאו הושיב מורק המלא צסוך הריקן. שעירה ממנו והא הכא גמי ולקח כתיב ויקרא טו ולקח מדרם הפר ומדרם השעיר והן לקיחה אחת המזרק היא: לא עירה מורק מלא. לאחר שעירה דס הפר לסד השעיר חזר ומערה מזורק מלא לתוך מורק ריקן: עומד על גבי נלים וכו'. דתנא דבי רבי ישמעאל הואיל ורצפה מקדשת וכלי שרת מקדשים מה כלי שרת לא יהא דבר חוץ צינו ובין כלי שרת אף רצפה לא יהא דבר חוץ צינו לבין הרצפה בנס' זכמים (דף מד:). על גבי רגל חצירו. אלמא מין זכמיו חוץ: לא מצטל ליה. כצירו את רגלו עד שיגמור עבודתו: כלי השרת. שם כליס במשמע ושירות אחת: סיב. הגדל סביב הדקל ונכרך עליו סביב כמין לולצין בגפנים והוא דך וסופו את הדס והדס יואל מכל עצריו ואינו חוץ כל כך מי הויא כי האי גוונא חליפה או לא: וואל וסולך וכו'. רישא דמתני' הכי (פרה פ"ו מ"א) המקדש בשוקת והיה ספוג למורו מים שצספוג ספולין כיזד יעשה זולף והולך עד שמגיע לספוג. שוקת היא אצן חלולה על שפת המעיין והמים נכנסין לה דרך חור שצדופנה ומשקין בה בממות ומקדשין בה אפר תשאת לתוך מים חיים והיא הכלי. מים שצספוג ספולין דחיים אל כלי ד' צטנין עשר המים נוגעין בכלי כיזד הוא עושה כצבא ליתול את המים וליתנס צללויות וצספורת זולף וגומר את כל המים אשר בשוקת עד שמגיע לספוג. וזולף (ס) שואף עד המנוי לאוטו"ר צלע"ז וכדלמרינן צמועד קטן (דף יא:) זולף וגומר דרכו. אלמא ספוג לא חיין ואל פסיל אלא להצליס בתוכו והוא הולך לסבי: שאני מלא דקלישי.

ויוצאות מכל עצריו ונכנסות צינו לבין הכלי אצל דס עב הוא: דס כשר. דקליש: קומץ פסול. בקידוש שהקומץ טעון להתקדש בכלי לאחר הקמינה והוא כנגד קבלה דס פסול דחייך: מתני'

ניחא דהא לא קאמר רבי יאשיה היא אלא כרבי יאשיה פירוש צצירא ליה כוותיה מערבין לקרנות ולאו מטעמיה דלדידיה נפקא ליה צלא דרשא דלחת ודילמא רבי יהודה היא דלית ליה מערבין אע"ג דאחת ואחת צפני עממה כרבי יונתן נפקא ליה מאחת מערבין כדפי' לעיל והא דקאמר סתמא כרבי יאשיה הכי גמי מלי למימר רבי יהודה היא דשמעין ליה כרבי צצוקמץ רבה (ממחא) רבה דמערבין אלא מפני שלא הוצא בשמעתין נקט רבי יאשיה שהזכירו לעיל במחלוקת עם רבי יונתן וא"ת למ"ד אין מערבין לקרנות מנא ליה דעולין אין מצטלים זה את זה יש לומר נפקא ליה מדרם דס צפרק התערובת (זכמים דף פא:) ואין לתמוה מאי שנא דשבע על טיהרה מערבין לכולי עלמא ובקרנות פליגי ויש לומר צלפני ולפינס על כרחך אין מערבין כדמוכח קרא צהדיא דלאחר שנתן מדרם הפר שזוט את השעיר ואס כן גס צאהל מועד כן כדכתיב וכן יעשה צאהל מועד ולקרנות כתיב מדרם הפר ומדרם השעיר משמע ליה מזה בעצמו ומוזה בעצמו דומיא דליקץ כיון דהזכיר צהדיא פר ושעיר אצל צשבע על טיהרו כתיב והזה עליו מן הדס צאצצצו צבע פעמים משמע מכל הדס מזה שבע פעמים ותו לא: ב"ין במינו חוצין או אינו חוצין. אצל שאינו מינו פשיטא דחוץ ולא קרי ציה חוצין וכן צפרק שני דזכמים (דף מד:). שלא היא דבר חוץ צינו לבין כלי שרת וכן צפרק מקוש שנהגו (פסחים יז:) גצי ישכר את כפר צפרק דהוא כרץ קרי ידיה צצירא ותימיה דצפרק לולב הגזול (סוכה ג:) מסקין דלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דמה מייש שוכוך סודר סביב הלולב ומאריך זו ועושה מן הסודר כן בית יד ואוחז זו אצל היכא דכרץ ידיה צסודר ומופש הלולב כך לא שמה לקיחה ומורק צתוך מורק דהכא דמשמע דפשיטא ליה ליה הוא שאינו מינו היה חוץ לא מיירי שאוחז החיוץ בשפתותיו דלא ודאי לא חיין דהוא ליה כמו בית יד אלא שאוחז למטה צשוליו וכן כרץ לומר מתוך ההיא שמעמא גופא צפרק לולב הגזול כמו שחילקנו דאי לא תימא הכי אלא תימא דכלל ענין לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה חקיקי דרצא דרצבא דלאמר בתר הכי מין זכמיו אינו חוץ הא שאין מינו חוץ ולעיל קאמר גצי סודר לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ואפילו שאינו מינו וק"ל מאי פריך מאי לאו נתן מורק המלא לתוך הריקן לימא אין הכי גמי ואין אוחו את החיוץ צשוליו אלא בשפתותיו ויש לומר דפשיטא ליה שלא היה יכול לאוחזו כך ציד אחת שתי מזורקות כצידות שיש צהן כל דס הפר והשעיר וריצב"א תיךן דבשמעמא גצי כלי שרת מין צשאניו מינו חוץ צכל ענין דאפילו אס תמלא לומר דגצי לולב יש חילוק כדפי'. גצי כלי שרת צכל ענין מין צשאניו מינו חוץ דהיי די עציד כעין בית יד חקיקי לקיחה גצי כלי שרת דכתיב ולקח הכהן לא חקיקי לקיחה בעצמו צכל כהן:

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נח.

רבי יונתן אומר מזה בפני עצמו ומוזה בפני עצמו. תימיה לי והא רבי יונתן אית ליה דמשמע שניה כאחד ומשמע אחד אחד צפני עצמו והכא משמע דלית ליה דווקא מזה צפני עצמו ומוזה צפני עצמו ונראה לי כיון דמשמע הכי ומשמע הכי ילמד סתום מן המפורש כי היכי דלפני ולפינס וציהכל נותן מזה בעצמו ומוזה בעצמו ה"נ לקרנות דכתיב מדרם הפר ומדרם השעיר סתמא מזה בעצמו ומוזה בעצמו וצבה אמי מיתרלא מאי דק"ל דמיימי צסמוך תניא אידך וכו' עד תלמוד לומר אחת וסתמא כרבי יאשיה והיכי אמאי כרבי יאשיה והא לרבי יאשיה צלא אחת גמי צצירא ליי כמאן דכתיב יחידו דמי צשלמא הא דלאמר ליה ר' יאשיה לר' יונתן והלא צבר נאמר אחת אחת למימר לר' יונתן קאמר ליה צכל דלדידיה צלא אחת ממי אלא יש לומר אע"ג דמעיקרא הוא סלקא דעמך דלרבי יאשיה מערבין צלא קרא דלחת בתר דלימי קרא דלחת דר ציה וצצירא ליה דאי לאו אחת ה"א אין מערבין דומיא דלפני ולפינס ודיחיל דילמא סתום מן המפורש כדפי' וצבה אמי מיתרלא מאי דק"ל הא דקאמר לעיל תסמיתי דרבי יאשיה הוא דלאמר מערבין דחי אפילו תימא רבי יונתן שאני הכא דכתיב אחת והשתא תימיה לי מאי קא דחי אפילו תימא לרבי יונתן מערבין אס כן כל שכן לרבי יאשיה מערבין והא ע"כ חד מייניהו אמר אין מערבין דכתיב ר' יונתן ורבי יאשיה חד אמר מערבין וחד אמר אין מערבין אצל למאי דפרישית ניחא דה"ק שאני הכא דכתיב אחת דאי לא כתיב אחת צצירא הוא דאפילו לר' יאשיה ה"א אין מערבין דילמד סתום מן המפורש כדפי' ואס כן מאן האי תנא דלאמר מערבין אלא ע"כ מדכתיב אחת ומאן לימא לן דרבי יאשיה דרבי אחת להאי דרשא ולא רבי

יונתן דילמא רבי יונתן דריש ליה ורבי יאשיה דריש ליה לדרשא אחרת כדדרשי' ליה צפרק קמא דשצובות (דף ס:) כפרה זו לא תהא אלא פעס אחת צשנה אי גמי כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שמי כפרות מיור מה שהקשימי מומאי דקאמר סתמא כרבי יאשיה צלאו הכי ניחא דלחת ודילמא רבי יהודה היא דלית ליה מערבין אע"ג דאחת ואחת צפני עממה כרבי יונתן נפקא ליה מאחת מערבין כדפי' לעיל והא דקאמר סתמא כרבי יאשיה הכי גמי מלי למימר רבי יהודה היא דשמעין ליה כרבי צצוקמץ רבה (ממחא) רבה דמערבין אלא מפני שלא הוצא בשמעתין נקט רבי יאשיה שהזכירו לעיל במחלוקת עם רבי יונתן וא"ת למ"ד אין מערבין לקרנות מנא ליה דעולין אין מצטלים זה את זה יש לומר נפקא ליה מדרם דס צפרק התערובת (זכמים דף פא:) ואין לתמוה מאי שנא דשבע על טיהרה מערבין לכולי עלמא ובקרנות פליגי ויש לומר צלפני ולפינס על כרחך אין מערבין כדמוכח קרא צהדיא דלאחר שנתן מדרם הפר שזוט את השעיר ואס כן גס צאהל מועד כן כדכתיב וכן יעשה צאהל מועד ולקרנות כתיב מדרם הפר ומדרם השעיר משמע ליה מזה בעצמו ומוזה בעצמו דומיא דליקץ כיון דהזכיר צהדיא פר ושעיר אצל צשבע על טיהרו כתיב והזה עליו מן הדס צאצצצו צבע פעמים משמע מכל הדס מזה שבע פעמים ותו לא: ב"ין במינו חוצין או אינו חוצין. אצל שאינו מינו פשיטא דחוץ ולא קרי ציה חוצין וכן צפרק שני דזכמים (דף מד:). שלא היא דבר חוץ צינו לבין כלי שרת וכן צפרק מקוש שנהגו (פסחים יז:) גצי ישכר את כפר צפרק דהוא כרץ קרי ידיה צצירא ותימיה דצפרק לולב הגזול (סוכה ג:) מסקין דלקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ויש לומר דמה מייש שוכוך סודר סביב הלולב ומאריך זו ועושה מן הסודר כן בית יד ואוחז זו אצל היכא דכרץ ידיה צסודר ומופש הלולב כך לא שמה לקיחה ומורק צתוך מורק דהכא דמשמע דפשיטא ליה ליה הוא שאינו מינו היה חוץ לא מיירי שאוחז החיוץ בשפתותיו דלא ודאי לא חיין דהוא ליה כמו בית יד אלא שאוחז למטה צשוליו וכן כרץ לומר מתוך ההיא שמעמא גופא צפרק לולב הגזול כמו שחילקנו דאי לא תימא הכי אלא תימא דכלל ענין לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה חקיקי דרצא דרצבא דלאמר בתר הכי מין זכמיו אינו חוץ הא שאין מינו חוץ ולעיל קאמר גצי סודר לקיחה על ידי דבר אחר שמה לקיחה ואפילו שאינו מינו וק"ל מאי פריך מאי לאו נתן מורק המלא לתוך הריקן לימא אין הכי גמי ואין אוחו את החיוץ צשוליו אלא בשפתותיו ויש לומר דפשיטא ליה שלא היה יכול לאוחזו כך ציד אחת שתי מזורקות כצידות שיש צהן כל דס הפר והשעיר וריצב"א תיךן דבשמעמא גצי כלי שרת מין צשאניו מינו חוץ צכל ענין דאפילו אס תמלא לומר דגצי לולב יש חילוק כדפי'. גצי כלי שרת צכל ענין מין צשאניו מינו חוץ דהיי די עציד כעין בית יד חקיקי לקיחה גצי כלי שרת דכתיב ולקח הכהן לא חקיקי לקיחה בעצמו צכל כהן:

דלאמר

ואס נפש ומאריך ון) (ל)מוסף על ענין דלאשן. עיריה דס הפר ב'. מדנקט הכי ולא נקט עירה דגמיוס אז בזה או כוס אז בזה משמע דדוקא נקט ליה צלא אפיכא לא, ושתא לפי סדרס הפר מרובה ופעל סס הצידי היה ממערבי סיי ומשום כי גמי אי חזקין ומעטין חזקין לתוך הריקן. דאיתאמר רבי יאשיה ורבי יונתן ב'. ואפי' שם תולסיס כן קאמר צלאן מיתרלא, ודאי שניו תולסיס אוחזין ומעטין ר' חילא שניו שערין. ואפי'ו חיתא ר' יונתן דאמר מערבין. ור' יאשיה על כרחין אין מערבין אית ליה דלס לא כן כמאן תמי' דה תמנא אין מערבין. ואפי'ג (דלדידיה אע"ג) דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי, שאני הכא דכתיב ולקח מדרם הפר ומדרם השעיר ולא כתיב השעיר ש"מ דחלקיהו קרא, ויכי קאמר כמאן ואלא כבר נאמר כי וכן צפי' ריט ואקשין ר' יונתן ואלא ר' יאשיה והא כהדיא שמעין ליה דלע"ג (דלא כתיב יחידו כמאן) דכתיב יחידו דמי ושעין כיון דכתיב ולקחו מדרם הפר ומדרם השעיר ש"מ] דחלקיהו קרא. מ"ר. ואפי'ו חיתא ר' יונתן ב'. דווקא במערבין לקרנות פליגי כתי מנאי אצל לא הואות תחירות ששטוב על טיהרו על מנח מורו כלי עלמא (דאפילו) דמערבין, והא דבנכחוס פירק התערובות (פא, ב) איכא תנאי דלא צני למינך מתי קדש דלאן עולין מנעלין זה את זה ולא מין צמיו (צא) צלא אלא מקריא תחיריו וקאמר הם להיטוי (צא) ספירא לכו דלאן מערבין לקרנותו ולא מלי ימי' מיייה דלע"ג) דעל טיהרו של מנח מערבין הם הייט טעמא משאס דלא כתיב ומדרם השעיר. ריב"א. כי ע"כ (אלא) [מנא לן] מערבין (טעמיה של מנח. שאני' הותם דרבי'א אחת. צפי'ק דשטובות (ד, א) דריש כפרה זו לא תהא אלא פעס אחת צשנה שוככר על קרנותיו (פסס) אחת ומלאת צשנה ספיק כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שמי כפרות. הניו דרשות דריש מדסמיכתינו לוכפר אצל הכא דריש

משמעותות דלחת. ע"כ לעמוד קודם

אחת ויא שרתים מדרם הפר. וא"ת (ויז) ויחזיקו י"ד שניו עולין על קל י"ד למיירי כגון שנקפך דס הפר ודיכאי אחר שלא יתחיל אלא ממקום שנקפך דלמארי' ר' אליעזר וי' שמשון צפרקין, ומאריך מין לקמן דשעמא משאס דכתיב תשאת אחת על שני עטוין. מ"ר. ובהתאב רבי'א אפי'ק (ואס תשעת ואלאקו) דלא תשעת אשכר להפסיק (ד)שעת דכתיב מדרם הפר ומדרם השעיר אלא צני בעצמא אע"ג דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב דמי. מין במינו חוצין. וא"ת למאי לי חליפה, והא הוה ליה לקיחה על ידי דבר אחר [ד]שמת לקיחה, ואפי'ג

עין משפט נר מצוה

עד א מיי פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:
ע ב מיי פ"ה מהל' ביאת מקדש הלכה ז סממ לאין שט:
עו ג ד מיי פ"א מהל' פסולי מוקדשין הלכה כא:

רבינו חננאל

דחיהה הוא לא להיורי דחור. דחניא למעלה הוא אומר ואת דמיו ישפון. למטה הוא אומר ואת כל דמה ישפון. תשאת שיקבל דמה ב' כסות כו' ופשוטה היא. עיריה דס הפר לתוך דס השעיר נתן את המלא בריקן. פ"י. עוד החזיר הדס מן המורק המלא במורק הריקן למח והלא כבר עירה ואת כל קלל אמו קלל דברי ר' יאשיה וכו'. פיר' לעובר יפה יפה, ויצא להוות על קרנות מוכח הזהב. נתן כמאן דאמר מערבין לקרנות. דלאמר ר' יאשיה ור' יונתן חד אמר מערבין, וחד אמר אין מערבין. תסמיתי דר' יאשיה דאמר מערבין, דאפי'ג דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. דחניא אביו ואמו קילל אביו קלל אמו קלל דברי ר' יאשיה כו'. פיר' כתיב איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו ספך הקללה לאב. עוד כתיב אביו ואמו קילל, חזר ספך הקללה לאב. (א) ש"מ כי את זה מהן קלל חייב מפני שספך הקללה לזו ולזו, אבל לא ספך הקללה לשניהם, הייתי אומר לעולם אינו חייב עד שיקלל שניהם, דאפי'ג דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. דחנין לעולם מתני' ר' יונתן היא, ואפי'ג דכתיב יחידו, שאני הכא דכיון דכתיב וכפר על קרנותיו אחת בשבת מדרם הכפורים כמאן דכתיב יחידו דמי. ואקשין ר' יונתן ולא ר' יאשיה, ודא ר' יאשיה שמעינן ליה בהדיא דאפי'ג דלא כתיב יחידו כמאן דכתיב יחידו דמי. ושמעינן שאני הכא כיון דכתיב ולקח מדרם הפר ומדרם השעיר חלקיהו קרא. תניא דלאן מערבין ולקח מדרם הפר ומדרם השעיר שיהו מערבין דברי ר' יאשיה כו'. ופשוטה היא. עד כאן שייך לעמוד קודם.

הניח מורק בתוך מורק וקיבל בו את הדם פשטיו לא יוראי מין במינו אין חוצין, מיהו דרך שירות בכך אי לא. ופשטא מיהא ואת כל כלי השרת וגו', שני כליס בשירות אחת. הניח שריט סיב שהוא אדליף במורק וקיבל בו את הדם, כיון דמחליל ויורד בקרקעית הכלי אין חוצין. אבל אם הוא קומץ שהוא סולת שאינו יורד פסול.

(א) ז"ל ש"מ כי חיו מהס שקלן חיי.

תוס' ישנים (המשך)

לעמוד קודם צ"בעצה הוא אומר ואת רבו ישפון ב'. הא לא מליט למימר דדוקא כתיב דלמעלה אין כריך כל דמו אצל למטה לריך, כל פשטא דשיון היה, ועוד דמוקסיס הם דכתיב למטה

דפרישית. מ"ר. ה"א תניא מיי גבי פר העצם דבר ש" צצבור. כי זו אינה משנה. [והיו ע"היה בבזה בימי דמים ש" פר העצם דבר ש" צצבור. שסבר במרובה גדרים דמנא לא להימי' ויקרא] ויחלף שחטא פירשמה ג, ון. אצל מה ששני במנהלי (נע, ו) אצל מין כין משרות ומרובע גדרים אלא כי פר העצם משיט עצמא שחטא מנחיל ולא מרובה גדרים. אלא כפי' ויהיו ע"היה בבזה בימי דמים ש" פר ב'. ופלו ר' אליעזר תתנא קמא. וא"ת מאי קוטיא דילמא שלא במתכוין ששו צדקתיו מנא עננו נגע. י"ל סתיון לא היו נועטין מין שלא במתכוין עושה כן ועוד שההכנס וזיוין כן. מ"ר. שלא בבירור. שלא היה אמת למעלה ושבע ממנו כמדר פ"ר יום הכפורים. אצל רש"י פירש גצי כסידרין דיוס הכפורים כגון ון למטה מוז, ואין נראה שלא לא צניין אלא אחת למעלה, אצל צשבע על מטה אין חילוק אס איין כסידרין אלא שיהו כוין למטה מן הראשונה. כדמעגדלא דלעיל לא מיירי אלא (שעמרינ) [ממלדן] (אחת) צחתם ציד דיו למטה ושבע גז דיו למעלה. וה"ר יוסף פי' שלא כסידרין (ממי) [מפנין] שלא היו שם אלא שבע. וי"ע (ו)אס היו צפר ושעיר ע"י שמונה או שבע (א). ב' תוקריב ד'ו דמים בדימים. פי' יקודס] שיה ממתת בסהיכל דלי קודס ממתת צשפנים והא אחר עולא לקמן שעיר ששמו קודס ממתת צשפר צשפנים לא עשה ולא כלום, ומסתמא לא פליג דלעולא.

התורה אברה ובלא מבפר את הקדש ב'. ה"ר יוסף י"ג לוי ויכלה מכפר את הקדש דלקמן דרשי ליה ר' עקיבא ורבי יהודה לדרשא תחיריו, ומיורן משאס הוא כצפנים לפי שאלו והמורה אמרה ב' דס הפר ואחר כלה דס השעיר דלעיל מאן דלאמר לקמן [ד]כסידרין מעבד, ואפילו למאן דלאמר לא מעבד מנחיה מיהא אינא, ויכי ר' יהוא דבסמין והמורה אמרה כי צלעל ואחר כך למטה. ב"א דם הפר ב'. משמע דלא קפיד אלא בזה שמקדיס שעיר לפי, אצל בזה שטות על שטיה צידת לוי שקפיד. וכן לקמן גצי מוטן צעל למטה לספ ר' נלשם שעיר וגמולא אמתא לא קפיד צכתי. ונתן אחת צבעיהו ושבע מנחא דלשם פ'. ואפי'ג (שמתות) [שעמרינ] דלא כפין [ד]בזוי האותם, דלא הוא ואינו מתכוין מדרם השעיר ואפילו למאן דלאמר

אפילו אין חייבות כיוון שהשעיר זומע, וכן שאלו לא היעצ מן האל דס השעיר. ומשום לא סומקין ללא אצל דלא מן דסומק

אלא כשהוא בעצמו כדלמרינן ברהס [נח, ג] לא נאמר צל כשהוא בעצמו, ועוד דספיקא הוא. וי"ל דף נז ע"א